Lietas Nr. 128058313
Lietas arhīva Nr. 104AA-0228-14/23

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 3.martā

Rīgas apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis G.Stūris,

tiesneses S.Gļazere un L.Šteinerte

pēc /pers. A/, /personas kods/, iesniegtās apelācijas sūdzības izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 15.novembra spriedumu Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka J.Streļconoka 2013.gada 25.septembra lēmums Nr.1/6918 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvās lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a:

2013.gada 25.jūlijā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk tekstā – KNAB) Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas amatpersona saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – Latvijas APK) 246. un 247.pantu sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu RD Nr.001578 par to, ka Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk tekstā – VID) pārvaldes direktora vietnieks /pers. A/ (turpmāk tekstā – Sūdzības iesniedzējs), savienojot valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu amatu no 2012.gada 1.oktobra un saņemot par aizliegta amata pienākumu izpildi ienākumus, pārkāpa likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešā daļā noteiktos amata savienošanas un 9.panta pirmajā daļā noteiktos ienākumu gūšanas ierobežojumus.

Ar KNAB Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja /pers. B/ 2013.gada 21.augusta lēmumu (turpmāk tekstā – Sākotnējais lēmums) Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 166.^{30}panta un sodīts ar naudas sodu 85,37 *euro* (Ls 60,-) apmērā.

Ar KNAB priekšnieka J.Streļconoka 2013.gada 25.septembra lēmumu Nr.1/6918 (turpmāk tekstā – Lēmums) atstāts negrozīts Sākotnējais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/87 un sūdzība noraidīta.

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 15.novembra spriedumu Lēmums atstāts negrozīts, bet Sūdzības iesniedzēja sūdzība noraidīta.

Tiesas spriedumā norādīts, ka lietā nav strīda par to, ka Sūdzības iesniedzējs kā VID Nodrošinājuma marķēšanas daļas priekšnieks un Akcīzes preču pārvaldes direktora vietnieks ir valsts amatpersona, kurai ir saistoši likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" noteiktie ierobežojumi un aizliegumi, tajā skaitā arī 7.panta trešajā daļā noteiktie amata savienošanas ierobežojumi. Tāpat lietā nav strīda par to, ka Sūdzības iesniedzējs laikā, kad bija atstādināts no valsts amatpersonas amata pienākumu pildīšanas, pildīja personāla apmācības speciālista amata pienākumus SIA „Rangs JNS" un saņēma atalgojumu, pamatojoties uz savstarpēji noslēgto 2012.gada 1.oktobra darba līgumu Nr.221/10/12.

Tiesas spriedumā norādīts, ka lietā pastāv strīds par to, vai Sūdzības iesniedzēja nodarbinātība SIA „Rangs JSN" par personāla apmācības speciālistu ir notikusi pretēji likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešajā daļā noteikto amata savienošanas un 9.panta pirmajā daļā noteikto ienākumu gūšanas ierobežojumiem.

Tiesa atzinusi, ka Lēmumā ietvertais pamatojums par Sākotnējā lēmuma pamatotību un likumību ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc pievienojusies Lēmuma motivācijai un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}pantu izvērstāku argumentu izklāstu nolēmumā nav sniegusi.

Tāpat tiesa spriedumā atzinusi, ka Lēmumā pamatoti, atsaucoties uz Izglītības likumu un Ministru kabineta 2011.gada 10.maija noteikumiem Nr.354 „Noteikumi par pedagogu

profesiju un amatu sarakstu" pedagogu profesiju un amatu sarakstā un Ministru kabineta 2010.gada noteikumiem Nr.461 „Noteikumi par profesiju klasifikatoru, profesijai atbilstošiem pamatuzdevumiem un kvalifikācijas pamatprasībām un Profesiju klasifikatora lietošanas un aktualizēšanas kārtību", secināts, ka Sūdzības iesniedzēja ieņemamais amats SIA „Rangs JSN" - personāla apmācības speciālists, nav uzskatāms par pedagoga darbu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešās daļas 2.punkta izpratnē un tādējādi Sūdzības iesniedzējs VID pārvaldes direktora vietnieka amatu savienojis ar citu, likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta ceturtajā daļā neminētu darbu (amatu).

Tiesa spriedumā atsaukusies uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 12.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKA-93 pausto atzinumu, ka „sākotnēji pati valsts amatpersona ir atbildīga par likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" valsts amatpersonām noteikto ierobežojumu, aizliegumu un pienākumu izpildi, kā arī to, ka personas tiesiskajai paļāvībai ir jābūt tiesiskai un aizsargājamai" un secinājusi, ka Sūdzības iesniedzējam pirms vēršanās pie VID ģenerāldirektores par atļaujas sniegšanu un pirms darba līguma noslēgšanas bija jāpārliecinās, vai ieņemamais amats - personāla apmācības speciālists, šajā gadījumā ir attiecināms uz likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešās daļas 2.punktā norādītajam pedagoga darbam. Tāpat tiesa secinājusi, ka Sūdzības iesniedzējs jau sākotnēji VID, lūdzot atļauju ieņemt personāla apmācības speciālista amatu, to pielīdzinājis pedagoga darbam, tātad lūdzis atļauju veikt pedagoga darbu un attiecīgi VID nav vērtējis apstākli, vai personāla apmācības speciālista amats atbilst pedagoga darbam, sniedzot atbildi, ka valsts amatpersonas amata savienošana ar pedagoga darbu ir atļauta un šādai amatu savienošanai rakstveida atļauja nav nepieciešama. Līdz ar to tiesa uzskatīja, ka VID atbilde uz iesniegumu, nav uzskatāma par atļauju strādāt SIA /Nosaukums/ par personāla apmācības instruktoru un piekrita Lēmumā norādītajam, ka Sūdzības iesniedzējs varēja tiesiski paļauties uz to, ka viņam ar likumu ir atļauta valsts amatpersonas amata savienošana ar pedagoga darbu un šādai amatu savienošanai rakstveida atļauja nav nepieciešama, nevis paļauties uz to, ka personāla apmācības speciālista amats SIA „Rangs JNS" ir pedagoga darbs, kura veikšanai atļauja nav nepieciešama.

Tiesa atzinusi, ka lietā ir pamatoti atzīts, ka Sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešajā daļā noteiktos amata savienošanas un 9.panta pirmajā daļā noteiktos ienākumu gūšanas ierobežojumus, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 166.^{30}pantā un Sūdzības iesniedzējs par izdarīto ir pamatoti sodīts.

Izvērtējusi uzlikto sodu, tiesa konstatēja, ka tas atbilst Latvijas APK 32.pantā paredzētajiem soda noteikšanas vispārīgiem principiem un Latvijas APK 22.pantā noteiktajam soda mērķim, ka noteiktais sods, kas ir tuvu minimālajam apmēram, ir taisnīgs un tiesisks un nav nekāda pamata tā samazināšanai.

Tiesa, izvērtējot Lēmumu kopumā un kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, atzina, ka lietā nav konstatējami tādi procesuālo vai materiālo tiesību normu pārkāpumi, kas būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Par minēto tiesas spriedumu Sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 15.novembra spriedumu lietā Nr.128058313 un izlemt lietu pēc būtības.

Sūdzības iesniedzējs pirmās instances tiesas spriedumu uzskata par prettiesisku, jo administratīvā lietā esošo faktu, kā arī jautājumu regulējošo normatīvo aktu interpretācija veikta vienīgi iestādes interesēs. Tiesa nepareizi interpretējusi tiesību normas un nav ņēmusi vērā, ka viņam ir pastāvējusi tiesiskā paļāvība uz VID sniegtajām ziņām un šāda paļāvība ir tiesiski aizsargājama. Pieļautās kļūdas novedušas tiesu pie nepareiza sprieduma taisīšanas lietā. Šo iemeslu dēļ minēto tiesas spriedumu Sūdzības iesniedzējs pārsūdz pilnā apjomā.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka lietā pastāv strīds par to, vai viņa nodarbinātība SIA /Nosaukums/ par personāla apmācības speciālistu ir notikusi pretēji likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešajā daļā noteiktos amata savienošanas un 9.panta pirmajā daļā noteiktos ienākumu gūšanas ierobežojumiem.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka KNAB un pirmās instances tiesa jēdzienu „pedagoga darbs" ir tulkojusi sašaurināti, par pedagoga darbību atzīstot tikai tādu personas veiktu darbu, kas tiek veikts izglītības programmas īstenošanai. Sūdzības iesniedzēja viedoklis ir, ka jēdziens „pedagoga darbs" ir tulkojams plašākā nozīmē, proti, pedagogs šī likuma izpratnē ir vairāk kā persona, kura iekļauta Ministru kabineta 2011.gada 10.maija noteikumos „Noteikumi par pedagogu profesiju un amatu sarakstu" pedagogu amatu sarakstā. Pedagogs ir persona, kuras nodarbošanās saistīta ar citu personu apmācīšanu. Speciālo amatu savienošanas ierobežojumu mērķis ir nevis ierobežot personas tiesības ieņemt noteiktus amatus vai veikt citus darbus, bet nodrošināt likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 2.pantā norādītā mērķa sasniegšanu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, interpretējot jēdzienu „pedagoga darbs" pēc šī vārda plašākās nozīmes, tiesību norma nekādā veidā nekļūst pretēja 2.pantā minētajam likumdevēja mērķim. Gluži pretēji, valsts amatpersonas nodarbinātība, apmācot konkrētas personas, vērtējama kā tāda, kura veikta sabiedrības interesēs, tā veicina valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa nepamatoti spriedumā secinājusi, ka KNAB lēmumā ietvertā atsauce uz Izglītības likumu un attiecīgiem Ministru kabineta noteikumiem ir pamatota.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa spriedumā nav vērtējusi un viņam nav saprotams, kādēļ tā uzskata, ka viņš jau sākotnēji, VID lūdzot atļauju ieņemt personāla apmācības speciālista amatu, to ir pielīdzinājis pedagoga amatam, kas devis VID tiesības, pretēji normatīvo aktu prasībām, nevērtēt apstākli, vai personāla apmācības speciālista amats atbilst pedagoga darbam likuma izpratnē. Tāpat Sūdzības iesniedzējs norāda, ka savā iesniegumā VID nav sniedzis nepatiesas vai maldinošas ziņas, kuras iestāde nevarētu pārbaudīt, savu viedokli, ka tas ir pedagoga darbs, viņš bija norādījis iekavās aiz amata nosaukuma. Ne iestāde, ne arī tiesa nav ņēmusi vērā likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 8.1.panta piektajā daļā noteikto, ka šajā likumā noteiktajos gadījumos valsts amatpersonai (institūcijai), saņemot šā panta pirmajā, otrajā vai trešajā daļā minēto lūgumu atļaut valsts amatpersonas amatu savienot ar citu amatu, ir pienākums: izvērtēt, vai amatu savienošana neradīs interešu konfliktu, nebūs pretrunā ar valsts amatpersonai saistošām ētikas normām un nekaitēs valsts amatpersonas tiešo pienākumu pildīšanai. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka abos gadījumos – vai VID nav vērtējis, vai ir vērtējis iepriekš norādītos apstākļus, viņam bija tiesības paļauties uz iestādes likumīgu un normatīvajiem aktiem atbilstošu rīcību.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņam ir tiesības paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa, iestādes kļūda, kuras pieļaušanā viņš nav un nevar būt vainojams, nedrīkst radīt viņam nelabvēlīgas sekas.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka, izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus par faktiskajiem apstākļiem, kā arī to juridisko pamatojumu, tā secinājusi, ka pēc būtības tie ir identiski tiem, kas bija norādīti iestādei iesniegtajā sūdzībā. Šāds tiesas apgalvojums, pēc Sūdzības iesniedzēja domām, ir nepatiess un tiesa pilnībā ignorējusi apstākli, ka pats KNAB savā lēmumā ir atzinis, ka Sūdzības iesniedzējam ir bijis uz ko paļauties un viņam bija tiesības paļauties, tikai viņa paļāvība uz VID vēstuli nav tiesiskas aizsardzības vērta. Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesai bija pienākums spriedumā sniegt skaidrojumu par to, kāpēc viņa paļāvība nav tiesiskas aizsardzības vērta.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka ir zinājis, ka viņam kā VID pārvaldes direktoram un pārvaldes direktora vietniekam speciālie valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumi ir noteikti likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešajā daļā, kā arī piekrīt, ka viņam pirms amatu savienošanas bija jāpārliecinās, vai attiecīgo amatu savienošana ir pieļaujama, ko viņš ir arī darījis. Proti, 2012.gada 15.augustā vērsās ar iesniegumu pie VID ģenerāldirektores /pers. C/ ar lūgumu atļaut savienot minētos amatus. 2013.gada 13.septembrī saņēmis VID ģenerāldirektora p.i./pers. D/ atbildi par to, ka VID pārvalžu direktoram un viņa vietniekiem amata savienošana ar pedagoga amatu ir atļauta saskaņā ar likumu un attiecības iestādes vadītāja atļauja nav izsniedzama. Tikai pēc pārliecināšanās, vai attiecīgo amatu savienošana ir pieļaujama, noslēdzis darba līgumu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka ir rīkojies, izpildot visas likuma prasības, lai tiesiski apvienotu amatus. Pirms darbu uzsākšanas ir pieprasījis kompetentās iestādes viedokli, no kuras ir saņēmis apstiprinošu atbildi. Pie šādiem apstākļiem nevar uzskatīt, ka savās darbībās būtu izdarījis administratīvo pārkāpumu, par ko paredzēta atbildība Latvijas APK 166.^{30}pantā.

Apelācijas sūdzības pielikumā pievienotas sekojošu dokumentu kopijas: KNAB priekšnieka J.Streļčonoka 2013.gada 25.septembra lēmuma Nr.1/6918 kopija; 2012.gada 15.augusta VID adresētā iesnieguma kopija; 2012.gada 13.septembra VID ģenerāldirektora p.i./pers. D/ atbildes kopija; Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas sprieduma kopija.

KNAB priekšnieks J.Streļčenoks apelācijas instances tiesai par apelācijas sūdzību ir iesniedzis rakstveida viedokli, kurā tiek norādīts, ka pirmās instances tiesa ir objektīvi izvērtējusi Sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus un devusi tiem pamatotu juridisko novērtējumu, ievērojot Latvijas APK noteiktās prasības. KNAB secinājis, ka Sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā galvenokārt ir norādījis tos pašus argumentus, kurus norādījis KNAB, sniedzot paskaidrojumu par 2013.gada 25.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu RD Nr.001578 un pārsūdzot KNAB priekšniekam Sākotnējo lēmumu, līdz ar to KNAB savu viedokli par Sūdzības iesniedzēja argumentiem ir paudis Lēmumā un to uztur.

Tāpat viedoklī tiek norādīts, ņemot vērā, ka Sūdzības iesniedzēja administratīvajā pārkāpuma lietā pastāv strīds par to, vai personāla apmācības speciālista amats SIA /Nosaukums/ saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešajā daļā noteikto ir uzskatāms par atļautu amatu, kura savienošanai ar valsts amatpersonas amatu nav nepieciešams saņemt rakstveida atļauju, Lēmuma &#915&#93 punktā jēdziens „pedagoga darbs" ir vērtēts tā plašākā nozīmē, proti, ne tikai ņemot vērā minētā termina gramatisko tulkojumu, bet arī ņemot vērā Izglītības likumā sniegto skaidrojumu. KNAB vērš uzmanību, ka arī izglītības jomā kompetentās institūcijas – Izglītības un zinātnes ministrija un Izglītības un kvalitātes valsts dienests, ir norādījušas, ka personāla apmācības speciālista amats SIA /Nosaukums/ nav uzskatāms par pedagoga darbu. Līdz ar to KNAB uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti ir secinājusi, ka Lēmumā norādītais, ka personāla apmācības speciālista amats SIA /Nosaukums/ nav uzskatāms par pedagoga darbu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešās daļas 2.punkta izpratnē, ir pamatots.

Uz apelācijas sūdzībā norādīto par VID 2012.gada 13.septembra vēstulē Nr.1.5.1/72338 ietverto, ka VID pārvalžu direktoram un viņa vietniekam amata savienošana ar pedagoga amatu ir atļauta saskaņā ar likumu un attiecīgās iestādes vadītāja atļauja nav izsniedzama, un Sūdzības iesniedzēja tiesisko paļāvību uz to, KNAB paskaidro, ka savu vērtējumu minētajiem faktiem jau ir norādījis Lēmuma &#916&#93 punktā.

KNAB vērš uzmanību, ka likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešā daļā minētajām amatpersonām (t.sk., arī Sūdzības iesniedzējam) ir noteikti strikti ierobežojumi valsts amatpersonas amata savienošanai ar citu amatu. Minētā likuma norma neparedz iespēju attiecīgajām valsts amatpersonām savienot savu valsts amatpersonas amatu ar citu amatu privātā kapitālsabiedrībā (t.sk., arī SIA /Nosaukums/) gadījumos, kad minēto amatu savienošanai tiek saņemta attiecīga rakstveida atļauja.

Ņemot vērā, ka KNAB kompetencē ir kontrolēt un uzraudzīt valsts amatpersonas rīcību atbilstoši likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" normām, KNAB, vērtējot Sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta trešajā daļā noteikto, pamatoti ir atzinis, ka Sūdzības iesniedzējs, savienojot savu valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu amatu, ir saucams pie administratīvās atbildības.

Ievērojot minēto, KNAB uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzība ir nepamatota un ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un KNAB viedokli par apelācijas sūdzību, uzskata, ka Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 15.novembra spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesa piekrīt tiesas spriedumā dotajam apstākļu novērtējumam, līdz ar to nav nepieciešams vēlreiz atkārtot faktus un analizēt atzinumus šajā nolēmumā. Tiesneses pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā.

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka tiesa nepareizi interpretējusi tiesību normas un nav ņēmusi vērā, ka viņam ir pastāvējusi tiesiskā paļāvība uz VID sniegtajām ziņām un šāda paļāvība ir tiesiski aizsargājama. Pieļautās kļūdas novedušas tiesu pie nepareiza sprieduma taisīšanas lietā.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un

noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukts pie administratīvās atbildības. Līdz ar to apelācijas instances tiesa minētos Sūdzības iesniedzēja apgalvojumus uzskata par nepamatotiem. Fakts, ka Sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

Bez tam, iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka tie daļēji jau ir vērtēti, izskatot lietu pēc būtības pirmās instances tiesā. Savukārt pārējos Sūdzības iesniedzēja argumentus apelācijas instances tiesa nevērtē, jo tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu, kā arī ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas. Kā vairāk kārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piem., 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu).

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 15.novembra spriedums būtu atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta izbeidzama.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a:

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2013.gada 15.novembra spriedumu atstāt negrozītu un apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis G.Stūris

Tiesnese S.Gļazere

Tiesnese L.Šteinerte